

L'ENCÀRREC BIOLÒGIC DE LA SEXUALITAT

Com és que homes i dones d'una mateixa generació i d'una educació similar visquin una sexualitat diferent? Què és el que explica que persones d'una edat més o menys igual visquin una sexualitat gratificant i d'altres, infeliç? Sovint no hi ha una única resposta a això, sinó que l'explicació s'ha de buscar en la interrelació de diferents factors que han anat incidint en nosaltres, d'una manera més o menys intensa i en proporcions diferents, al llarg de la nostra vida. Entre aquests factors hi trobem la nostra pròpia biologia, la manera de ser que ens caracteritza, la relació que hem tingut amb els nostres pares i la imatge que ens han transmès de la seva relació de parella, l'educació que hem rebut, els nostres coneixements i experiències mentre ens anem formant, els valors, les normes morals i els codis de conducta que regeixen la nostra societat i, finalment, la cultura en què estem immersos. Tot plegat condicionarà una determinada manera de sentir, de pensar i de comportar-se respecte de la pròpia sexualitat i de la que vivim quan estem amb parella. Certament també s'han de contemplar aquells episodis puntuals que poden marcar d'una manera dràstica, per traumàtics o per angoixants, la vivència de la sexualitat. En aquest article, però, vull tractar l'aspecte més biològic de la sexualitat, vull explicar la manera com la biologia guia els nostres impulsos i marca unes tendències de comportament.

Igualment com la resta d'animals, la sexualitat en els humans és una pauta innata de conducta que marcarà d'una manera important les nostres vides, ja que l'objectiu biològic que pretén és la continuïtat de la nostra espècie. Ara bé, quan naixen, els homes i les dones reben un encàrrec biològic diferent pel que fa referència a la sexualitat.

Per als mascles de totes les espècies, la missió biològica és fecundar tantes femelles com sigui possible (se'ls encarrega la perpetuació quantitativa de l'espècie), mentre que per a les femelles l'objectiu és vigilar qui les fecunda (se'ls encarrega la perpetuació qualitativa de l'espècie) i tenir cura de la descendència. Aquesta missió biològica va acompanyada en l'home d'uns centres cerebrals dues vegades més extensos i ben comunicats, pel que fa a la sexualitat, que no pas en la dona. Tot això ben amantit d'una dosi de testosterona de deu a cent vegades superior que en el cas de les dones. En canvi, la dona disposa del doble d'espai cerebral i doble capacitat de procesament per captar les emocions dels altres i recordar més bé els esdeveniments amb càrrega emocional. Louann Brizendine, una neuropsiquiatra californiana dedicada a l'estudi del cervell femení diu en el seu llibre *El cerebro femenino* que "mentre els homes tenen un aeroport internacional per processar les idees sexuals, les dones en tenen un de petit per a l'aterratge d'avionetes, però allà on les dones tenen una autopista de vuit carrils per processar les emocions i els sentiments, els homes hi tenen una carretereta secundària". Això explica per què un 85% dels nois entre els 20 i els 30 anys pensa en el sexe força vegades al dia, mentre que les noies hi pensen una vegada o, com a màxim, tres o quatre en els dies fèrtils. De fet, s'han fet molts d'estudis que avalen aquesta afirmació. Un dels últims que he llegit explica què van contestar una mostra d'estudiants universitaris quan se'ls va preguntar quina història deduien d'una fotografia en què es veia un noi i una noia parlant animadament. Gairebé el 100% dels nois hi veien una situació que acabaria en una relació sexual mentre que la gran majoria de noies comentava que es tractava de dos amics que s'avenien molt fent-se confidències. És una resposta diferent i si voleu, complementària, dictada pels centres cerebrals prioritars del noi o de la noia.

La nostra biologia, pot marcar la nostra conducta? Més que marcar-la, orientarà el desig, i per tant posarà en marxa l'impuls per satisfer-lo. Aquesta diferència cerebral i hormonal farà que homes i dones visquin, segons com, en dos mons que a vegades semblen diferents i contraposats, però que en realitat són ben complementaris. Per a la constitució biològica de l'home serà prioritària la satisfacció sexual, mentre que per a la de la dona serà prioritari establir un lligam afectiu sòlid. Sovint això es tradueix en una de les queixes més fan els homes en els despatxos de sexologia: "ella no en té mai ganes", i per part de la dona: "ell no té mai temps de parlar, o bé no m'escolta".

Sortosament els humans som molt més que instints, podem --si ens posem en la línia correcta-- transcendir la nostra biologia. Són tots els factors que tenen a veure amb l'aprenentatge que determinaran la nostra manera de sentir, pensar i viure la sexualitat. En tot cas, val la pena tenir

present com s'expressa l'aspecte biològic en nosaltres, i així poder donar-li una sortida convenient. Segurament, l'equilibri d'aquesta discrepància biològica, masculina i femenina, es produirà si tots dos, home i dona, tenen cura d'establir una bona comunicació... sexual.

Núria Tió i Rotllan, maig 2009.

Psicòloga clínica d'adults. Especialitzada en Sexologia i Teràpia de parella.

www.nuriatio.cat